

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci žalobce: **S. W.**, nar., státní příslušnost, t. č. bytem, zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2017, č. j. CPR-7175-2/ČJ-2017-930310-V234,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství cizinecké policie, ze dne 20. 3. 2017, č. j. CPR-7175-2/ČJ-2017-930310-V234, **se zrušuje.**
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 5 560 Kč, a to k rukám jeho advokátky Mgr. Martiny Šamlotové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 3. 2017, č. j. CPR-7175-2/ČJ-2017-930310-V234 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství

policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 19. 1. 2017, č. j. KRPB-222397-38/ČJ-2016-060026-50A, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Správním orgánem prvního stupně byla žalobci uložena povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nejpozději do 30 dnů od oznámení rozhodnutí, a povinnost uhradit náklady správního řízení podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu.

II. Žaloba a vyjádření k žalobě

Žalobce namítá, že již při výslechu dne 25. 10. 2016 se do protokolu vyjádřil ke skutečnosti, podle níž se na něj vztahuje fikce oprávněnosti pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců, protože je s ním vedeno Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, řízení pod sp. zn. OAM-9464/TP-2016 o žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 87h odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je rodinným příslušníkem občana České republiky – svého vnuka Z. X. Vzhledem k tomu, že o výše uvedené žádosti o povolení k trvalému pobytu nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, má žalobce za to, že se na něj vztahuje fikce oprávněnosti pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Správní orgán však s tímto názorem žalobce nesouhlasil, neboť odkázal na názor na vyjádření OAMP, který fikci oprávněnosti pobytu ve smyslu § 87y zákona o pobytu cizinců žalobci nepřiznává z důvodu, že v minulosti již bylo vedeno s žalobcem řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu, které je nyní pravomocně ukončeno, a ve kterém bylo shledáno, že žalobce není rodinným příslušníkem svého vnuka Z. X. ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. K tomu žalobce dodává, že v minulosti byla pravomocně zamítnuta žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s výše uvedeným vnukem, neboť tento žalobce neživí z důvodu nedostatečného finančního příjmu. Nyní je ovšem vedeno výše uvedené řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu, kdy v intencích § 87y zákona o pobytu cizinců jsou v tomto řízení uplatněny nové skutečnosti. Jedná se o humanitární důvody a skutečnost, že vnuk žalobce již nyní dosahuje takových příjmů, že je schopen své prarodiče finančně zabezpečit. Za tímto účelem byla OAMP nově doložena pracovní smlouva. Žalobce má za to, že ačkoliv je součástí spisového materiálu vyjádření OAMP o tom, zda se na žalobce vztahuje § 87y zákona o pobytu cizinců či nikoliv, správní orgán i žalovaná jsou povinni si sami o této skutečnosti učinit přezkoumatelným způsobem úsudek.

Vzhledem k tomu, že vyznačení vízového štítku do cestovního dokladu dle § 87y zákona o pobytu cizinců je pouhým osvědčením, kdy oprávněnost pobytu vzniká samotným splněním zákonných podmínek uvedených v tomto ustanovení, byly správní orgány obou stupňů povinny vyžádat si spisový materiál vedený k žádosti o povolení k trvalému pobytu žalobce, provést jej jako důkaz a na základě zjištění učiněných provedením takového důkazního prostředku učinit závěr, zda žalobce je či není rodinným příslušníkem občana EU a zda se tak na něj vztahuje fikce pobytu dle § 87y cit. zák. Správní orgány obou stupňů ovšem důkaz uvedeným spisovým materiálem neprovedly a spolehly se ve svém úsudku ohledně oprávněnosti pobytu pouze na vyjádření OAMP.

Závěrem žalobce uvedl, že zde na území České republiky žije celá jeho rodina (kromě jednoho vnuka žijícího v Rakousku), tedy všechny čtyři jeho děti se svými rodinami. V Číně nemá nikoho, kdo by se o něj s ohledem na jeho věk postaral.

Žalovaná k námitkám žalobce sdělila, že vzhledem k tomu, že v odvolání nebylo uvedeno, v jakém rozsahu je prvostupňové rozhodnutí napadáno, postupovala ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu, tedy tak, jakoby se žalobce domáhal zrušení celého rozhodnutí. Žalovaná tak odkázala na napadené rozhodnutí a rozhodnutí prvostupňové a navrhla zamítnutí žaloby.

III. Průběh správního řízení

Dne 15. 9. 2016 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, na základě žádosti o prověření informací Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha (dále jen „OAMP Praha“). Na místě kontroly v bytě č. 9 na ulici S. 498/11, B. se nacházel žalobce a jeho manželka. K tlumočení byl využit jejich vnuk, jenž uvedl, že se jedná o jeho prarodiče, jež zažádali o trvalý pobyt, neboť chtějí žít v České republice se svou rodinou, kterou mají pouze zde. Dne 21. 9. 2016 telefonickým šetřením policisté zjistili od pracovníka OAMP Praha, že se podáním žádostí o trvalý pobyt na žalobce a jeho manželku nevztahuje fikce pobytu. Z tohoto důvodu byla provedena opětovná pobytová kontrola na uvedené adrese dne 23. 9. 2016. Kontrolou předložených cestovních dokladů nebylo zjištěno žádné platné vízum či oprávnění k pobytu na území České republiky či na území členských států Evropské unie.

Prvostupňovým správním orgánem bylo dále zjištěno, že dne 17. 6. 2015 podal žalobce u Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Brno („dále jen „OAMP Brno““) žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, vedenou pod č. j. OAM-08548/PP-2015. Žádost byla žalobci rozhodnutím ze dne 11. 12. 2015 zamítnuta, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) v řízení vedeném pod č. j. MV-29451-4/SO-2016 rozhodnuto zamítavým rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 16. 6. 2016. Dne 13. 6. 2016 si žalobce podal žádost o trvalý pobyt rodinného příslušníka Evropské unie vedenou pod č. j. OAM-9464/TP-2016, o níž doposud nebylo rozhodnuto. Správní orgán prvního stupně si vyžádal uvedená pravomocná rozhodnutí OAMP Brno a Komise, včetně stanoviska OAMP Praha, dle kterého se na žalobce nevztahuje v rámci řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z humanitárních důvodů oprávněnost pobytu dle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců.

Na základě zjištěných skutečností, dosavadního bezúhonného chování žalobce na území České republiky a předně jeho 24 rodinných příslušníků, kteří se nacházejí na území České republiky, převážně s trvalým pobytem, správní orgán prvního stupně považoval zahájené řízení o správním vyhoštění za řízení o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

Dne 19. 1. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. V rozhodnutí správní orgán rekapituloval dosavadní správní řízení a k vyjádření právní zástupkyně žalobce uvedl, že

pobyt žalobce ode dne 17. 6. 2016 do 23. 9. 2016 byl bez víza, jelikož posledním oprávněním žalobce k pobytu na území České republiky bylo oprávnění přiznané dle § 87y zákona o pobytu cizinců při podané žádosti o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie, které přestalo platit dne 16. 6. 2016, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Komise o podaném odvolání. Jelikož v žádosti o trvalý pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie nebyla žalobci přiznána fikce pobytu dle ust. § 87y zákona o pobytu cizinců, byl den 16. 6. 2016 posledním oprávněným dnem k pobytu žalobce na území České republiky. Dne 30. 1. 2017 podal žalobce proti tomuto rozhodnutí blanketní odvolání. Vzhledem k tomu, že žalobce odůvodnění odvolání po výzvě správního orgánu prvního stupně nedoplnil, postupovala žalovaná dle § 82 odst. 2 správního řádu a přezkoumala prvostupňové rozhodnutí v takovém rozsahu, jakoby se žalobce domáhal zrušení celého rozhodnutí. Napadené rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobce jako nedůvodné zamítnuto, je nyní předmětem soudního přezkumu.

IV. Posouzení krajským soudem

Žaloba byla podána včas a je přípustná v souladu s ustanovením § 65, § 68 a § 70 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy II, dílu 1 s.ř.s., v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. projevíli souhlas a krajský soud sám neshledal důvod pro nařízení jednání v této věci.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Krajský soud se nejprve zabýval, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné. K nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu soud přihlíží z úřední povinnosti, neboť je pojmově spjata s jeho soudním přezkumem. Krajský soud se musel dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. z úřední povinnosti zabývat posouzením přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a to i bez námítky žalobce (jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, publ. pod č. 359/2004 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že pouze přezkoumatelné odůvodnění lze hodnotit po věcné stránce, soud se přednostně zabýval touto otázkou.

Ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. je nutné vnímat tak, že soud zruší napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů především tehdy, opírají-

li se nosné rozhodovací důvody správního orgánu o skutečnosti ve správním řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, popřípadě nevypořádá-li se správní orgán s argumentací účastníka, představující relevantní polemiku k argumentům tvořícím ratio decidendi úvah správního orgánu; to platí zejména v případě, kdy se argumentace týká otázek, které se mohou projektovat do hmotněprávního postavení účastníka správního řízení. Důvodem zrušujícího rozsudku je nepochybně i situace, kdy je správní rozhodnutí nesrozumitelné. Zjistí-li krajský soud nepřezkoumatelnost v dílčích otázkách, ale shora uvedené premisy naplněny nejsou, nemusí to v konečném důsledku představovat důvod pro zrušující verdikt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 Azs 100/2015-30).

Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřuje krajský soud v daném případě v tom, že se žalovaná nezabývala skutečností, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je v přímém rozporu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Ze správního spisu vyplývá, že nejdříve bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, které následně správní orgán prvního stupně změnil na řízení o povinnosti opustit území (dnem doručení vyrozumění žalobci). Správní orgán tak učinil, neboť zjistil, že se žalobce na území České republiky choval bezúhonně, a že se zde nachází 24 rodinných příslušníků žalobce, převážně s trvalým pobytem. Žalovaná k tomu dodala, že rozhodnutí o povinnosti opustit území je mírnějším opatřením na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž vysvětlila rozdíly mezi těmito dvěma typy řízení.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců „[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU až na dobu tří let, pobývá-li cizinec na území ČR bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“

Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“

Podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.“

Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“

Povinnost uložit správní vyhoštění je samotným zákonem o pobytu cizinců dále korigována, a to zejména v takových případech, kdy by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do práv cizince, přičemž takový postup by byl i v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Jednu ze situací, za nichž je uložení správního vyhoštění zapovězeno, normuje ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož

„[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“ Předmětné zákonné ustanovení je do značné míry reflexí čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který garantuje právo na soukromý a rodinný život, přičemž stanoví, že *„[s]tátní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a v demokratické společnosti nezbytné v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“* V této souvislosti Nejvyšší správní soud setrvale judikuje (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, nebo ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 221/2014-54), že v rámci posuzování zásahu do soukromého a rodinného života cizince existuje prostor pro poměřování a vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Samotná skutečnost, že by uložení správního vyhoštění znamenalo zásah do rodinného či soukromého života cizince, tak není nutně důvodem, pro nějž by bylo třeba od uložení tohoto opatření ustoupit. Není totiž vyloučeno, že zájem státu na ukončení pobytu cizince na jeho území bude v konkrétním případě silnější, než zájem jednotlivce na nerušeném výkonu jeho práva na rodinný a soukromý život.

Soud po zhodnocení napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že se žalovaná dostatečně nezabývala možným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce v případě povinnosti žalobce opustit území České republiky, popř. jen převzala názor správního orgánu prvního stupně. Správní orgány jsou vždy povinny provádět posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť by došlo k rozporu jednak s právem Evropské unie a jednak se smyslem posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Co se týče nesouladnosti s právem Evropské unie, § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavracení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29). Zmíněná kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, takže žalovaná měla v případě napadeného rozhodnutí přikročit k posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutí i v případě řízení podle § 50a zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná pouze zopakovala závěry prvostupňového rozhodnutí a konstatovala, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, když vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území s přihlédnutím k soukromému a rodinnému životu žalobce. K němu však v plné logické souvislosti v podstatě nepřihlédl (obdobně bylo postupováno v případě manželky žalobce, projednáváno zdejším soudem pod sp. zn. 41 A 18/2017).

Je tak třeba odmítnout postup žalované, že v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců již znovu neposuzovala otázku přiměřenosti podle § 174a téhož zákona. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je posouzení „*přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona*“ do soukromého a rodinného života. V zásadě se posuzuje, zda konkrétní zásah - představovaný konkrétním rozhodnutím nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince.

V případě žalobce tak nelze spatřovat pochybení v tom, že správní orgán prvního stupně poté, co zahájil řízení o jeho vyhoštění a usoudil, že rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, neboť je bezúhonným a má zde početnou rodinu, řízení následně „odklonil“ do rámce § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Uvedené ustanovení počítá se situací, kdy u cizince nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Z použité právní úpravy ale neplyne, že v případě rozhodování správního orgánu prvního stupně v tomto odlišném režimu (o odlišném postupu), tedy o novém typu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, by neměl povinnost současně posoudit i přiměřenost tohoto konkrétního zásahu, tedy zvážit, zda i tento mírnější zásah je přiměřený či nikoli. Posuzování přiměřenosti se totiž váže nejen ke konkrétní osobě, ale i ke konkrétnímu rozhodnutí, jehož přiměřenost ve vztahu k soukromému a rodinnému životu má být zvažována. Smyslem § 174a zákona o pobytu cizinců je mimo jiné právě posouzení, zda případné nesplnění zákonných podmínek pro určité pobytové povolení nemělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince, tedy do základního práva chráněného na úrovni ústavní i mezinárodní, a také do života jeho rodinných příslušníků. V nyní posuzovaném případě šlo o 24 rodinných příslušníků (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29).

Při vlastních úvahách o přiměřenosti přijatého opatření krajský soud reflektoval názor Nejvyššího správního soudu, který v obdobných případech již konstantně judikuje (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, či ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31), že dostává-li se nucené vycestování cizince z České republiky do střetu s právem na respektování rodinného či soukromého života, je nutné vycházet především z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09). Nutno zdůraznit, že právo na respektování rodinného a soukromého života není absolutní a je zde dán prostor pro vyvažování mezi zájmem cizince na nezasahování do jeho rodinného a soukromého života a protichůdného zájmu státu na dodržování jeho právních předpisů, potažmo na ochraně jeho veřejného pořádku. Při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně je pak dle shora citovaných rozsudků ESLP třeba ve vzájemné souvislosti zohlednit zejména tato základní kritéria: 1) rozsah, v němž by byl rodinný nebo soukromý život narušen, 2) délka pobytu cizince na území státu, z něhož má být vyhoštěn, 3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, 4) existence případných překážek rodinnému či soukromému životu žalobce v jeho zemi původu (např. nemožnost rodinného příslušníka vycestovat s cizincem), 5) „imigrační historie“ cizince (zda již porušoval pravidla cizineckého práva i v minulosti), 6) povaha a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. V této souvislosti nutno zdůraznit, že se správní orgány nikterak nevypořádaly s tvrzením žalobce při jeho výsledku, že má určité zdravotní problémy. Ke svému rodinnému životu žalobce sdělil, že na území Čínské lidové republiky nemá žádnou rodinu ani příbuzné, neboť se všichni nachází v České republice, což pro něj představuje významnou překážku k vycestování. Žije zároveň s manželkou ve společné domácnosti s jejich vnukem, jenž je finančně zabezpečuje. Ve svém domovském státě nemá žádný majetek ani nikoho, kdo by se o něj postaral. Ze správního spisu také vyplynulo, že žalobce na území České republiky pobýval do dne 16. 6. 2016 oprávněně na základě žádosti o trvalý pobyt, přičemž měl za to, že mu toto oprávnění, zde pobývat, bude

přiznáno i na základě žádosti o přechodný pobyt. Z napadeného rozhodnutí, ani z prvostupňového rozhodnutí však nevyplyvá, že správní orgány tyto významné skutečnosti posoudily ve vzájemné souvislosti a vyhodnotily z nich závěr, zda rozhodnutím o povinnosti opustit území bude či nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žalobce.

Optikou zde vyjmenovaných kritérií krajský soud dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela nedostačující, neboť sestává takřka výhradně z citace zákonných ustanovení, aniž by bylo jakkoliv blíže ozřejmáno, jaké konkrétní skutečnosti správní orgány zjišťovaly při rozhodování, zda je povinnost žalobce opustit území přiměřená či nikoliv. Dle názoru správního orgánu prvního stupně, jenž kvitovala žalovaná, je totiž přiměřenost rozhodnutí dána tím, že žalobci není určena povinnost vycestovat do domovského státu a není mu uloženo opatření o nemožnosti vstupu na území členských států Evropské unie či území České republiky. Takový závěr však z hlediska argumentace žalobce zásahem do práva na rodinný život neobstojí a nemůže obdobný zásah ani zdůvodnit. Ke stejným závěrům dospěla rovněž judikatura Nejvyššího správního soudu, např. v jeho rozsudku ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, podle něhož *„sémanticky vzato již samotný pojem odůvodnění v sobě zahrnuje požadavek, aby v něm byly uvedeny konkrétní důvody, které vedly příslušný orgán k danému rozhodnutí; nestačí pouze formální citace zákonného ustanovení. Takové odůvodnění totiž z obsahového hlediska nelze vůbec považovat za odůvodnění.“* Správní orgány tak přiměřenost rozhodnutí dovodily pouze ze samotné podstaty řízení dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jež má být svými důsledky jen mírnějším opatřením než řízení o vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) téhož zákona.

Na základě výše tak soud dospěl k závěru, že žalovaná nereflektovala ust. § 174a odst. 1 téhož zákona a nezabývala se ani jedním z kritérií pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce. Tímto žalovaná způsobila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

Ze shora uvedených důvodů soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů; podle § 78 odst. 4 s.ř.s. se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem krajského soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), tj. řádně posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života žalobce.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci měl úspěch žalobce, proto má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti se soudním řízením. Takto přiznanou náhradu nákladů řízení však soud částečně upravil dle § 60 odst. 7 s.ř.s., neboť nemohl přehlédnout, že žalobce byl zastupován stejnou advokátkou jako další žalobkyně (manželka žalobce) v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 41 A 18/2017, přičemž jak povaha věcí, tak použitá argumentace v žalobě byly v zásadě totožné. Z tohoto důvodu soud v dané věci v rámci korekčního mechanismu přistoupil k aplikaci § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách

advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), úkony právní služby advokátky žalobce považoval za úkony společné při zastupování více osob a společnému advokátovi žalobců snížil mimosmluvní odměnu o 20 %.

Ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s. má tedy v nyní projednávané věci žalobce vůči žalované právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem korigované dle odst. 7 téhož paragrafu. Odměna advokátky Mgr. Martiny Šamlotové a náhrada hotových výdajů byla stanovena ve smyslu § 35 odst. 2 s.ř.s. dle advokátního tarifu. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby) a dva režijní paušály, ve výši 2 x 2 480 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4, § 13 odst. 3 advokátního tarifu], tedy celkem 5.560 Kč. Žalobce nehradil soudní poplatek. Celkem mu tedy vůči žalované byla výrokem II. tohoto rozhodnutí přiznána náhrada nákladů ve výši 5.560 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. června 2017

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová